

Beslissing 2012-04 van de Raad voor de Journalistiek

over de klacht van

de heer Dieter Troubleyn

tegen

Story

Met een brief van 23 juni 2011 dient de heer Troubleyn klacht in tegen Story. Aanleiding is een artikel in Story van 10 mei 2011, met als titel “Ophefmakende onthullingen! Dieter Troubleyn: Yasmine had nog geleefd als ze bij mij was gebleven”. Op 13 oktober 2011 heeft Frederik De Swaef, hoofdredacteur van Story, schriftelijk gereageerd op de klacht. Klager heeft hierop dezelfde dag nog gerepliceerd per email.

De rapporteringscommissie van de Raad voor de Journalistiek heeft een hoorzitting gehouden op 23 februari 2012. Klager was in persoon aanwezig, samen met zijn advocaat, mr.

Trappeniers. Voor Story was hoofdredacteur De Swaef aanwezig.

Tijdens de hoorzitting wenste De Swaef vertrouwelijk – dus in afwezigheid van klager – een anonieme getuige te laten horen die volgens hem relevante informatie aanbracht. De commissie heeft na beraadslaging hiermee ingestemd vanuit de overweging van de bescherming van het bronnengeheim. Met alle partijen werd wel afgesproken dat de informatie aan klager zou worden meegedeeld, indien de commissie er gebruik van zou maken. Na het horen van die getuigenis die op band was opgenomen, heeft de commissie geoordeeld dat deze getuigenis geen nieuwe elementen aanbracht en niet relevant was voor de grond van de zaak.

DE FEITEN

Naar aanleiding van zijn autobiografische boek ‘Voorbij de Bierkaai’ werd Troubleyn door journaliste Lisa Gabriëls van Story geïnterviewd. Toen hij het uitgeschreven interview kon nalezen, stelde hij vast dat het uitsluitend over zijn relatie met zijn vroegere jeugdliefde Hilde Rens, alias Yasmine, ging en dat het interview was aangevuld met citaten uit het boek. In de begeleidende email schrijft de journaliste: “Ik heb enkele leuke anekdotes uit het boek gehaald, enkele pakkende stukken en enkele prikkelende uitspraken, en ik denk dat de mensen hierna zeker jouw boek zullen willen lezen.”

Klager weigerde in eerste instantie zijn toestemming te geven om het interview te publiceren. “Dit doet mijn werk, mijn verhaal, ons gesprek maar ook de nagedachtenis van Hilde niet de juiste eer aan”, zo meldt hij in een email aan de journaliste.

Uiteindelijk wordt een compromis bereikt, waarbij een aantal aanpassingen aan het interview zouden gebeuren, plus zou Story twee extra artikelen publiceren (“eventueel een mooi artikel over een ander aspect van het boek (...) en een reportage over de voorstelling van de band”).

In het artikel dat uiteindelijk in Story is verschenen, zijn niet alle wijzigingen en aanvullingen die Troubleyn had voorgesteld, opgenomen. De twee vervolgartikelen zijn er niet gekomen. Er verscheen wel een artikel met een kort interview door een andere journaliste van Story naar aanleiding van de persconferentie over het boek.

Het artikel in Story werd door verschillende media (Dag Allemaal, Het Laatste Nieuws en Goedele op VTM) opgepikt.

DE STANDPUNTEN VAN PARTIJEN

Volgens klager schendt het interview zoals door Story gepubliceerd verschillende journalistieke principes.

Het artikel geeft volgens klager de indruk een interview te zijn, terwijl het in werkelijkheid grotendeels is samengesteld uit fragmenten uit zijn boek. Het is geen interview maar een ‘plastisch chirurgie interview’. Bovendien zijn die passages uit hun context gerukt, waardoor ze veel groffer overkomen dan in het boek is bedoeld. Niet alleen stelt dit een probleem van recht van citeren, het maakt ook een inbreuk uit op art. 3 van de Code dat stelt dat vraaggesprekken de verklaringen van de geïnterviewde getrouw moeten weergeven en de geest van het gesprek moeten respecteren.

Daardoor is ook onterecht de indruk ontstaan dat klager een interview over Yasmine heeft gegeven en ‘staat te dansen op haar graf’, terwijl hij helemaal niet over haar of haar zelfdoding wilde praten maar over zijn boek. Het boek telt meer dan 250 pagina’s, waarvan er slechts 11 over Yasmine gaan. Door zich daarop toe te spitsen, heeft de journaliste zich volgens klager schuldig gemaakt aan dramatisering en de privacy van de betrokkene en van de nabestaanden geschonden (art. 24 van de Code).

Klager zegt uiteindelijk toch te hebben ingestemd met het interview, op voorwaarde dat een aantal wijzigingen zouden worden aangebracht die duidelijk maakten welke passages ontleend waren aan zijn boek, en mits publicatie van enkele vervolgartikelen. Uiteindelijk verscheen het interview zonder al die aanpassingen.

De publicatie in Story werd opgepikt door een hele resem andere bladen, die de zaak nog erger hebben gemaakt en bovendien ook foute informatie hebben verspreid.

In zijn schriftelijke reactie voert Story aan dat de klacht laattijdig was ingediend en dus strikt gezien onontvankelijk is. Maar ter zitting wil hoofdredacteur De Swaef daarvan geen punt maken, en wenst hij uitdrukkelijk een uitspraak over de grond van de zaak.

Volgens Story gebeurde het interview in het kader van de promotiecampagne die de uitgever voerde voor het boek. In dat boek schrijft klager over zijn relatie met Yasmine. In het interview, dat grotendeels over die relatie ging, staat niets dat klager niet heeft gezegd of geschreven.

Het interview werd hem ter goedkeuring voorgelegd, ook al is dat geen verplichting. Dat klager het hele interview zou herschrijven, was echter niet de bedoeling. Uiteindelijk is Story ingegaan op zijn voorstel om enkele wijzigingen aan te brengen in het artikel en twee extra artikelen over zijn boek en zijn CD te publiceren. Na publicatie van het artikel, en de commotie die daarrond is ontstaan, weigerde klager nog een interview te geven. Uiteindelijk is Story zelf naar zijn persconferentie gegaan, om toch een extra artikel te kunnen schrijven. Dit toont aan dat Story niet alleen gefocust was op Yasmine.

De Swaef vindt eveneens dat Story niet verantwoordelijk kan gesteld worden voor het feit dat andere media het hele verhaal hebben uitgegroot en zeker niet voor de foute berichten die die media de wereld hebben ingestuurd.

BESLISSING

1. De aanleiding tot het interview was de publicatie door klager van een autobiografisch boek. Dat wordt in het artikel in Story ook heel duidelijk vermeld. Dat daarbij bepaalde passages of aspecten extra worden benadrukt en andere niet of nauwelijks aan bod komen, is een normale journalistieke praktijk, en kan niet als een journalistiekethische fout worden bestempeld.

Klager betwist niet dat hij in zijn boek ingaat op zijn relatie met Yasmine en dat het interview grotendeels over die relatie ging. Hij betwist evenmin dat het artikel in Story geen fouten bevat en hem geen woorden in de mond legt die hij niet heeft gezegd of geschreven. In die omstandigheden is de Raad van oordeel dat art. 3 van de Code niet is geschonden.

2. Klager heeft het interview vooraf ter inzage gekregen. Hij heeft ingestemd met de publicatie, mits een aantal wijzigingen en aanvullingen zouden gebeuren. Story heeft zich daarmee niet uitdrukkelijk akkoord verklaard, maar heeft zelf wel een aantal aanvullingen voorgesteld. De afgesproken vervolgartikelen zijn er uiteindelijk niet gekomen omdat klager nieuwe interviews weigerde.

Wanneer een interview ter inzage wordt voorgelegd, gebeurt dit om eventuele fouten of vergissingen recht te zetten. Bedoeling is niet dat de geïnterviewde het interview helemaal zou herschrijven. Gelet op punt 1, heeft Story geen journalistiekethische fout gemaakt door het interview toch te publiceren.

3. Het feit dat de zelfdoding van Yasmine in het artikel ter sprake komt, vormt op zich geen inbreuk op artikel 24 van de Code. Het artikel bezondigt zich niet aan dramatisering, maar bericht, op basis van de uitspraken en geschriften van klager, op respectvolle manier over die zelfdoding.

4. Story kan volgens de Raad niet verantwoordelijk worden gesteld voor de commotie die ontstaan is naar aanleiding van het artikel en van het optreden van klager in Goedele op VTM, en evenmin voor de eventueel foutieve berichtgeving in andere bladen.

De Raad voor de Journalistiek is daarom van oordeel:

De klacht is ongegrond.

Brussel, 8 maart 2012